



Дацюк Микола Васильович

22.05.1979 - 20.10.2024

Навчання:

Народився 22 травня 1979р. У великій сім'ї Володимири та Василя Дацюків.

У 1985р. навчався у Сокальській ЗШ I-IIIст. №3. до 6 класу. Опісля продовжив навчання у Бишівській ЗШ.

Після закінчення школи навчався у Червоноградському ПТУ за спеціальністю «Слюсар-ремонтник і газозварювальник».



Спогади класного керівника

Класний керівник Миколи Перець Григорій Петрович розкажує: « Микола був хорошим товаришем, ні з ким не ворогував. Однокласники цінували його за чесність, справедливість, доброзичливість. Після закінчення школи приходив до неї, запитував як справи. Розказував, що нового в нього, хвалився успіхами, радів життю. Я глибоко сумую і в той же час горджуся, що мій учень став взірцем справжнього українського воїна, героя-патріота за волю України.»



Спогади мами

Мав трьох братів Василя, Степана, Ігора та трьох сестер Ірину, Оксану та Софію.

Як згадує мама Володимира, у дитинстві був спокійним та дружелюбним хлопцем. Микола завжди тримав свої переживання у собі, але розказував їх лише своїй мамі, яку дуже любив.

Їхня родина завжди любила разом збиратися на різні свята, на яких колядували та співали українські пісні. В такій дружній сім'ї і виріс Микола.



24 вересня 2024р.

Микола був призваний Сокальським ОРВК на військову службу. Ніс службу водієм автомобільного відділення взводу роти забезпечення БМЗ військової частини А5001...

20 жовтня 2024р.

Страшна звістка долинула до Сокальщини. Помер... Не витримало серце... Цього року йому виповнилося лише 45 років.



Син повернувся... Однак у труні...

Микола мовчки дивився на усіх з портрета.... Молодий, усміхнений, вродливий... Він так хотів зустріти ту кохану, єдину другу половинку, бачити як зростають його діти, як зроблять перші кроки... Та війна перекреслила усі його плани

22 жовтня о 15.00 відбулася зустріч героя у м. Сокаль, щоб провести в останню путь його. Ніхто не міг стримати сліз, плакали рідні, мама, брати, сестри, родичі, побратими, друзі, односельчани і... всі сокальчани. Кожен з присутніх усвідомлював, що він загинув за нас, за незалежність України. Під скорботну мелодію пісні «Плине кача...» та вигуки « Герої не вмирають» тіло Миколи військовослужбовці винесли на подвіря церкви Св. Петра і Павла м. Сокаля..

23 жовтня о 12.00 годині під жалобні звуки військового оркестру похоронна процесія попрямувала до місцевого кладовища. Її очолювали священники на чолі з митрофорним протоієреєм, настоятелем кафедрального храму Петра і Павла м.Сокаль, отцем Ярославом Кащуком та Сокальським деканом отцем Петром Звіром.



Мама захисника Володимира не стримуючи сліз, говорить: «Ой сину мій сину, як важко жити без тебе. Сум та біль назавжди зі мною, а в моєму серці тільки світлі спогади про тебе. Бережи, Боже, всіх захисників України" Віримо в перемогу! Слава Україні та її Героям!!!»

Привіт, моя мила матусю,
На тебе із неба я часто дивлюся.
Пробач, що на світі мене вже нема,
Просто невчасно прийшла ця війна.
-Як же, сину, тебе відпустити,
Коли серце нещадно болить?...
Як без тебе, рідненький мій, жити,
Коли рана на серці кровить?!
- Лишень тіло померло, матусю,
- А душа моя досі жива!....
- Не тужи... Не ридай... Не хвилюйся...
- В мене просто домівка нова!...